

BUITEN STAAAN DEERS

Ze is sterk in het fotograferen van outsiders. Mensen die niet voldoen aan het standaard schoonheidsideaal:

Justine Tjallinks (34) zet ze op een voetstuk. Haar portretten hebben de allure van de schilderijen uit de Gouden Eeuw – maar misschien zijn ze ook wel zo goed, omdat ze zelf weet hoe het is om een buitenstaander te zijn.

TEKST DEIRDRE ENTHOVEN FOTOGRAFIE JUSTINE TJALLINKS

Rechts

Anke (11 jaar) in de serie *Jeweled* (Vision), 2016
Haar en make-up Danine Zwets

'Ik

heb altijd een sensor aanstaan voor bijzondere modellen. Vaak bedenk

ik eerst een concept voor wat ik wil maken, maar soms zie ik iemand lopen op straat of op social media en komt het concept daarna. Zoals bij mijn serie *Nude*. Ik zag Miriam, een albino-meisje, in een documentaire op BNN en wist: haar móet ik fotograferen. Zij was mijn inspiratie en ik zocht de styling en setting uit om haar op haar mooist uit te laten komen.

Ik merk dat mijn oog trekt naar bijzondere mensen. Dat kunnen mensen zijn met gewoonweg bijzondere *features*, maar ook mensen met een bepaalde genetische afwijking. Denk hierbij aan albinisme, het syndroom van Down, alopecia, transgenders, et cetera. Ik geloof dat er overal zoveel schoonheid in te vinden is. Dat moet je niet louter zoeken binnen de opgelegde schoonheidsnormen van de maatschappij. Ik kom met de camera behoorlijk dichtbij en op de set ontstaat er een vertrouwensband tussen mij en de geportretteerde, wat vervolgens resulteert in intieme beelden.'

WARNSVELD

'Mijn werken hebben een sterke verstillings in zich. Ik denk dat het ook een reactie is op de voor mij meestal te luide en drukke wereld om mij heen. Die wereld is ook de reden dat ik me graag terugtrek in mijn studio, waar ik soms weken aan een beeld werk en waar ik mijn eigen wereld schep. Dat heb ik nodig, het is iets wat ik al deed toen ik heel jong was. Samen met mijn vier jaar jongere zusje groeide ik op in het Gelderse Warnsveld, een klein dorp vlakbij Zutphen. Mijn vader was schoonmaker, mijn moeder zorgde voor het huishouden en was part-time lingerieverkoopster. Ambitie en carrière maken waren niet echt zaken die in ons gezin leefden, wereldgebeurtenissen of culturele activiteiten waren niet aan de orde van de dag. We keken als kinderen weinig tot geen tv en werden door onze moeder creatief gestimuleerd. We knutselden en tekenden urenlang aan de keukentafel, of speelden buiten.'

EIGEN WERELD

'Ik ben hoogsensitief. Ik ben snel overprikkeld en kan stemmingen en verdriet van mensen goed van gezichten lezen en aanvoelen. Dat zuigt op sommige dagen energie. Toen ik elf jaar was, gingen mijn ouders uit elkaar. Het was ingrijpend, maar ik herinner me vooral een gevoel van bevrijding. Mijn zusje en ik bleven bij mijn moeder en de spanning thuis nam af. Het was een dapper besluit van mijn moeder om bij mijn vader weg te gaan. In ons dorp was scheiden destijds zeker niet gangbaar. Ik ben haar er dankbaar voor, het was de beste beslissing.

Maar hoewel de situatie thuis verbeterde, voelde ik me vaak onbegrepen en niet op mijn plek in dit dorp. Als je ergens in wilde opvallen, of wat anders wilde proberen, trokken mensen vaak de wenkbrauwen op. Had ik mijn nagels blauw gelakt, dan zei mijn opa: "Wat is dat nou voor raar iets om te doen, haal dat er maar af." Ik kon moeilijk aansluiting vinden bij mensen. Ik had wel lieve vriendinnen, maar zij waren in veel dingen zo anders. Ze gingen graag naar boerenfeesten, luisterden naar Rowwen Hèze en après-skimuziek. Ik ging erin mee, maar het was niet voor mij. Vanaf mijn veertiende had ik vriendjes: zorgzame, intelligente types bij wie ik geborgenheid vond. Stilletjes droomde ik van de grote stad, waar zoveel gebeurde. Waar je anoniem kon zijn en kon doen en ►

Boven

Justine Tjallinks (zelfportret)

Linkerpagina

Mirjam (31) in de serie *Nude* (Frail), 2014

Fashion Design Vanharten

Haar en make-up Danine Zwets

'Ik zag Miriam,
een albino-meisje,
in een documentaire
en wist: haar móet
ik fotograferen'

‘Mijn werken hebben een sterke verstillings in zich, een reactie op de voor mij meestal te luide en drukke wereld’

Boven

Isa (11) in de serie *The leftovers*, 2015
Haar en make-up Danine Zwets

Rechts

Suu LiHong (12) in de serie *Surfaces*, 2018
Fashion Design Edwin Oudshoorn
Styling Richard Schreefel
Haar en make-up Danine Zwets

laten wat je wilde. Ik was er nog nooit geweest, maar ik had dat toekomstplaatje in mijn hoofd nodig om door te zetten. Om uit het dorp te komen moest ik een goed diploma halen, ik deed mijn best op school. Ik was vooral goed in de creatieve vakken. Maar als ik bijvoorbeeld aan mijn opa en oma van mijn vaders kant mijn rapport liet zien en trots zei: "Twee negens voor tekenen en handenarbeid," reageerden zij lauw. "Dat zijn geen echte vakken. Je moet je meer focussen op wiskunde, scheikunde en biologie. Daar kun je later wat mee. Je wilt toch geen zweverige kunstenaar worden? Dat zou heel onverstandig zijn."

GEVAARLIJK AMSTERDAM

'Mijn verlangen om creatief bezig te zijn zette ik om in een hobby: het fotograferen van mijn zusje. Ik trok haar kleren aan die ik zelf ontwierp, met hulp van basispatronen uit de *Knipmode*. Daar is vast het zaadje voor fotografie geplant. Maar ja, fotografie, daar zat natuurlijk ook geen echte toekomst in. En de opleidingen daarvoor waren destijds bovendien alleen particulier en daardoor financieel geen optie. Als vervolgstudie bood het Amsterdam Fashion Institute uitkomst. Een hbo-opleiding die ik thuis goed kon verkopen, want het was behalve een creatieve, ook een commerciële studie waar je studiefinanciering voor ontving. Ik deed toelatingsexamen en werd uit vele aanmeldingen nog aangenomen ook. Thuis waren ze in de eerste instantie terughoudend. Eigenlijk hadden mijn ouders toch het liefst gezien dat ik in de buurt bleef. Amsterdam vonden ze een toch wat gevaarlijke en verderfelijke stad. "Op elke straathoek staat vast een junk!" zei mijn moeder. Ik begrijp nu dat het onwetendheid was en een gevoel mij te willen beschermen. Maar toen vond ik dat erg lastig. Bang of niet, ik ging. En eerlijk is eerlijk, ik moest destijds enorm wennen aan de grote stad. Dat een buschauffeur je niet eens gedag zei als je instapte, vond ik vreemd. Er was een hardheid die ik niet kende. Maar ik wist een kamer te regelen en een baantje bij de H&M, ik verdiende mijn eigen geld. Ik stortte me op de opleiding. Hoge cijfers gaven me houvast, ik studeerde zelfs cum laude af. Ik specialiseerde me in grafische vormgeving, kwam te werken in de wereld van magazines. Ik werkte voornamelijk voor modebladen, waaronder langere tijd bij *L'Officiel*. Ik ontwikkelde mezelf daar op jonge leeftijd zelfs tot artdirector. Dat was geen vak geweest op het AMFI, maar ik werkte hard en maakte het me eigen. Hele dagen bezig zijn met beeld vond ik geweldig.'

SPRONG IN HET DIEPE

'Toch knaagde het. Diep in mij voelde ik nog steeds het oude verlangen om zelf beelden te maken. Niet aansturen, niet cureren, maar iets produceren wat volledig en puur uit mij kwam. Maar het angststemmetje in mijn hoofd zei steeds: "Wat heb je dan te bieden ten opzichte van al die mensen die bijvoorbeeld de fotoacademie hebben gedaan?" Ik had misschien een getraind oog voor fotografie, maar ik wist niets van de techniek. Kortom, ik

'Mijn vader was schoonmaker, mijn moeder lingerie- verkoopster. Ambitie leefde niet in ons gezin'

durfde de stap niet te zetten. Totdat ik een relatie kreeg met mijn huidige partner Djordy. Ik vertelde hem vaak over mijn verlangen om te fotograferen. Hij zei: "Als dit is wat je echt wilt, ga het dan gewoon doen. Zeg je baan bij het magazine op, ga aan de slag. Dan kun je het jezelf later niet verwijten dat je het niet hebt geprobeerd. Maak je niet druk om het geld, ik dek onze kosten tot die tijd." Ik vond het doodeng, maar ben in het onzekere diepe gesprongen. Op 29-jarige leeftijd begon ik met fotografie.

Ik liet er geen gras over groeien. De dag na dit besluit zat ik om zeven uur 's ochtends al achter mijn computer de eerste cursussen Photoshop en cameratechnieken te downloaden. Van een eerdere relatie had ik een Nikon D90 gekregen, een prima camera om mee te starten. Ik keek heel veel YouTube-filmpjes over hoe je beelden moet retoucheren in Photoshop. Elke week nodigde ik iemand uit als model, in mijn huiskamer of bij hem of haar thuis, om mijn geleerde technieken uit te testen. Ook schreef ik me in voor verschillende basiscursussen fotografie. Dag en nacht zat ik achter mijn computer, ik vond het mateloos fascinerend hoe ik deze beelden kon vormen. En ik had van begin af aan een vertrouwen in mezelf dat ik hier op de juiste weg zat.

Met fotografie was er een extreem vurige passie in mij aangewakkerd die ik nooit eerder had gevoeld. En ik dacht heel bewust na over wat ik ermee wilde in mijn nieuw te vormen toekomst. Wat fascineerde mij als fotograaf? Hoe kon ik een persoonlijk stempel drukken op mijn werk? Me onderscheiden? Ik maakte me geen illusies. Er zijn zoveel goede fotografen, het is niet makkelijk daartussen een plaats van betekenis te verwerven.'

PRESTIGIEUZE PRIJZEN

'Wat deden anderen die ik echt goed vond? Daar keek ik ook naar. Ik was enerzijds gegrepen door de rauwere fotografie van bijvoorbeeld Richard Avedon met zijn series *In the American West* en het hele portfolio van Diane Arbus. Vooral Arbus' manier om de zogenaamde 'outsiders' van de maatschappij op een heel eervolle en eerlijke manier te portretteren vond ik prachtig. Anderzijds vond ik de geësceneerde, esthetische fotografie van bijvoorbeeld Tim Walker en Erwin Olaf heel fascinerend.

Maar ook oude meesters, schilderijen uit de zeventiende eeuw, inspireren mij. Het licht, kleurgebruik en de composities van Rembrandt of Vermeer, ik kan er uren naar kijken. Een mix van al deze inspiratiebronnen heeft denk ik geresulteerd in mijn fotografische stijl. ►

Links

Doriano (10) in de serie *Surfaces*, 2018
Fashion Design Ronald van der Kemp/Demure
Styling Richard Schreefel
Hair en make-up Danine Zwets

'Het stervensproces van mijn moeder inspireerde me ook weer om te creëren'

Ik deelde mijn eerste foto's via social media. Dat was spannend, hoe zouden mensen erop reageren? Tot mijn grote verrassing waren de reacties laaiend enthousiast, mijn foto's werden op grote schaal gedeeld. Een ervan werd zelfs uitgekozen voor de cover van het boek *New Dutch Photography Talent*. Al snel sloeg mijn werk ook internationaal aan. Ik won verschillende prestigieuze prijzen. Ik was nog maar een paar jaartjes bezig, ik wist niet wat ik meemaakte.'

JALOEZIE

'Het succes heeft ook een keerzijde. Het is maar een klein, select groepje dat geld verdient met zijn artistieke, *fine art* foto's, daardoor is er veel jaloezie. Dat merk ik soms wel. Zo hoor ik dan via via een roddel dat ik iets slechts over een andere artiest zou hebben gezegd, terwijl ik juist fan ben van dat werk. Totale onzin. Gelukkig kan ik het goed van me af laten glijden. Ik kan de frustratie ook wel begrijpen als het een ander niet lukt wat mij wel is gelukt. De kansen zijn minimaal en het is een droom voor vele fotografen. Het lijkt voor veel mensen alsof het mij allemaal maar komt aanwaaien. Weinigen zien hoe hard ik er daadwerkelijk voor werk.'

De toekomstmogelijkheden voor mijn werk zijn immens. Ik heb recent een contract getekend bij Kahmann Gallery in Amsterdam. Zij vertegenwoordigen mij nu wereldwijd als zogenoemde "moeder-galerie". Hiervoor was ik al een samenwerking aangegaan met de MC2 Gallery in Milaan. Hopelijk komen er in de toekomst nog meer galeries bij, in Europa, Amerika en Australië. Ook heb ik recent mijn eerste boekdeal mogen ondertekenen. Eind 2019 komt het op de markt, het zal wereldwijd worden uitgegeven. Ik kan niet wachten op alles wat nog komen gaat. Als ik daaraan denk, voel ik de energie door mijn lijf stromen. Djordy ondersteunt mij

nog steeds, hij geeft mij de rust en de ruimte om dit werk te doen en uit te bouwen tot een succes. Ik ben hem voor de rest van mijn leven dankbaar voor zijn rol binnen mijn carrière.

MOEDER

'Mijn moeder is eind november 2018 overleden. Op een dag had ze ineens geen gevoel meer in haar arm. De artsen dachten aan een mogelijk herseninfarct, maar het bleek uitgezaaide longkanker. Genezing was onmogelijk. Slechts enkele maanden later heeft haar lichaam het opgegeven, ze is maar 59 jaar geworden. Die pijn en realisatie van haar dood komt nu, weken later, pas echt binnen. Mijn moeder was een van de steunpilaren uit mijn leven, een constante factor van onvoorwaardelijke liefde. Ik heb mijn successen nooit echt met haar kunnen delen. Daarin voelde ik mij soms eenzaam. Veel van mijn keuzes begreep zij niet echt, we verschilden gewoon te veel. Maar ze accepteerde ze wel en is altijd trots op mij geweest. De laatste jaren zei ze dikwijls: "Kind, je moet doen wat je wilt met je leven. Niet luisteren naar hoe anderen zeggen dat jij het zou moeten doen". Haar stervensproces inspireerde me ook weer om te creëren. Ik heb nieuw beeld gemaakt met mijn team, om bepaalde emoties in dit verhaal te visualiseren. De intensiteit van het rouwproces verlamt me nu ook, het heeft tijd nodig. Maar ik denk dat ik na verloop van tijd nog meer werken zal maken geïnspireerd op haar en onze band.'

EIGEN PAD

'Binnen de wereld van fotografie doorloop ik niet het geijkte pad, ik doe dingen op mijn eigen manier en daar voel ik me goed bij. Dit is wat ik doe en wie ik ben. Dit is het leven dat bij mij past. Ik heb de laatste jaren genoeg geestverwanten ontmoet, met wie ik op dit gebied veel kan delen. De meest speciale persoon is wat dat betreft Alessia Glaviano, visual branddirector van *Vogue Italia* en één van de invloedrijkste mensen op het gebied van fotografie binnen Europa. Zij is mijn mentor, een goede vriendin, en iemand die vanaf het begin mijn talent erkende en hielp het aan de buitenwereld te tonen. Ook zij hamert er steeds op dat ik vooral mijn eigen pad moet blijven volgen. Tja, dat ik niet in een hokje pas, is misschien juist de reden dat het zo goed gaat.' ■

P.S. Onlangs werd Justine door New York Magazine opgemerkt en kreeg ze de opdracht om mode-ontwerper Simone Rocha te portretteren voor hun special edition 'The Cut'.

justinetjallinksphotography.com

Linkerpagina 1 Deel van de woonkamer van Justine met daarin twee van haar werken (Series Nude). **2** Behind the scenes tijdens creatie Modern Times (2017) **3** Editen van de beelden, thuis, 2016. **4** Zilver tijdens de SIPA International Photography Awards, Siena, Italië (oktober 2016).

Rechts De tweeling Meerle & Sterre Haket (16) in de serie *Modern Times*, 2019. Fashion Design Ronald van der Kemp. Styling Richard Schreefel. Haar en make-up Yvonne Nusdorfer.

